

[Tholstrup.]

i landmændenes foderdispositioner, men tværtimod vil lukke op for den frie import.

Hvidberg: Jeg skal tillade mig at vende det høje tings opmærksomhed imod et par sager, der direkte angår den forelagte tillægsbevillingslov. Man kan måske mene, at det er små sager, men for dem, de angår, er det store ting, og for Københavns universitet og dansk videnskab i det hele er det betydningsfulde sager.

Det drejer sig først om den situation, hvori en ung dansk sprogforsker, dr. phil. Paul Diderichsen, er bragt, en ung videnskabsmand, som efter alle sagkyndiges ud-sagn allerede står som en både i og udenfor Danmark kendt og anset sprogforsker, der på fremragende måde har søgt at nyudvikle og grundfæste visse væsentlige sider af nordisk sprogforskning. Hans allerede omfattende videnskabelige produktion vidner om overlegen dygtighed og energi, og hans undervisning har vist sig at være både nyorienterende og vækkende. Disse usædvanlige evner ønsker Københavns universitet naturligvis ikke at lade gå fra sig. Da man nu i det hele taget ønskede et ordinært professorat i dansk sprog og nu altså virkelig havde manden dertil, har man søgt om et ordinært professorat i dansk sproghistorie. Men da universitetets sager til normeringsloven for 1949—50 blev refereret for den højtærede undervisningsminister, ønskede denne, at der blev oprettet et selvstændigt professorat for dr. Diderichsen, og at bevillingen blev tilvejebragt ved tredje behandling af finansloven for 1949—50.

Imidlertid synes denne sag på en eller anden måde at være „blevet væk“. Det ekstraordinære professorat er hverken kommet på finansloven ved tredje behandling eller på tillægsbevillingsloven, og såvidt jeg har kunnet få opklaret det, i alt fald endnu i går, befinder sagen sig endnu ikke blandt den række af ændringsforslag, som skal blive til det såkaldte tillæg B. Hvis jeg må tillade mig at sige det, er det ikke, fordi jeg ikke har anstrengt mig for at spørge efter denne sag, men det kan undertiden være noget vanskeligt for os almindelige rigsdagsmænd at finde til bunds i alle den slags sager, så indviklet som det hele er blevet. Jeg har for længst talt med den højtærede undervisningsminister om det, og han mente, at sagen var i orden og ville komme på tillægsbevillingsloven, men da jeg alligevel var urolig, har jeg ydermere rejst sagen i lønningsudvalget, idet jeg, dersom det ikke var sikkert, at den kom på

tillægsbevillingsloven, ønskede den optaget på normeringsloven som ordinært professorat. Jeg fik imidlertid fra finansministeriet at vide, at det var sikkert, at professoratet kom på tillægsbevillingsloven, hvorfor jeg frafaldt at rejse den i lønningsudvalget som normeringssag. Jeg har derefter ydermere to gange spurgt i finansministeriet og sidst den 26. marts fået det svar, at sagen var i orden fra finansministeriets side og ekspederet derfra. Men derefter taber alt sig i mørket, og sagen synes som sagt heller ikke at være mellem de sager, som skal udgøre tillæg B.

Dr. Diderichsens periode som universitetsadjunkt er imidlertid udløbet den 1. april. Der gælder den regel, at universitetsadjunkturen, der er en slags videnskabelige stipendier, ikke forlænges udover to gange tre år. Universitetet vil nødig bryde den regel. På universitetet var man efter de oplysninger, der forelå, og som også jeg har kolporteret videre, gået ud fra som givet, at dr. Diderichsen fik sit ekstraordinære professorat; men det resultat, som nu er nået, er, at denne unge, højtfortjente videnskabsmand i virkeligheden står uden gage.

Jeg vil gerne sige, at jeg siger ikke alt dette for at kværlure eller for at kritisere utidigt. Nogle vil måske mene, at det er altfor lille en sag at bruge tiden til her, men det er alligevel en sag, der siger noget om, hvilke besværligheder og hvilke vanskeligheder der mange gange beredes unge videnskabsmænd, som ikke har tid og lyst eller evne til at værgе for sig med egne hænder. Man synes heller ikke det skulle være nødvendigt i et land som dette, at disse unge mennesker ofrede tid og kræfter og nerver på den slags ting.

Jeg vil gerne sige i denne forbindelse, at jeg ikke ønsker at påstå, at de unge videnskabsmænd under eet som en speciel samfundsklasse skal have krav på en særstilling i samfundet ovenover praktisk arbejdende skolefolk og andre åndsarbejdere. De unge videnskabsmænd er ikke i den forstand et socialt problem. De enkelte af dem skal have vist, at de har evner til videnskabelig forskning, og så skal man hjælpe og støtte dem, som har vist sig at være i besiddelse af sådanne evner, men man skal ikke berede dem vanskeligheder. Man skal ikke gøre det så svært for disse enkelte unge, der kan drive videnskab, at de ikke vil være her mere. Det har landet nemlig ikke råd til.

Jeg vil også gerne føje til, at jeg synes, at en moden og mådeholden institution som Københavns universitet kunne de bevil-